

DOMINIKA DVOROŽŇÁK

*Struny
naděje*

OD NENÁVISTI K LÁSCE,
ALE TENTOKRÁT TÉ VLASTNÍ

*Struny
naděje*

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Dominika Dvorožňák, 2026

Cover © Kateřina Brabcová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7376-3 (pdf)

DOMINIKA DVOROŽŇÁK

*Struny
naděje*

PLAYLIST

1. *House On Fire* – Bailey Zimmerman
2. *Everything Has Changed* – Taylor Swift, Ed Sheeran
3. *House With No Mirrors* – Sasha Alex Sloan
4. *I Had Some Help* – Post Malone, Morgan Wallen
5. *This City* – Sam Fischer
6. *Am I Okay?* – Megan Moroney
7. *Tattoos* – Tyler Childers
8. *Losers* – Post Malone, Jelly Roll
9. *Jolene* – Dolly Parton, Måneskin
10. *Rock and A Hard Place* – Bailey Zimmerman
11. *Falling up* – Will Heggadon
12. *Dream* – Miley Cyrus
13. *Tennessee Orange* – Megan Moroney
14. *Love Her* – Jonas Brothers
15. *Cardigan* – Taylor Swift
16. *Weren't For The Wind* – Ella Langley
17. *The Actor* – Willow Avalon, Charles Wesley Godwin
18. *Headlights* – Alex Warren
19. *Wherever I Go* – Noah Rinker
20. *Anyone Else* – Joshua Bassett
21. *Cover Me Up* – Morgan Wallen
22. *I miss you, I'm sorry* – Gracie Abrams
23. *Everything Under The Sun* – Waylon Wyatt
24. *Devil You Know* – Tyler Braden
25. *Power Over Me* – Dermot Kennedy

- 26. *Sparks* – Coldplay
- 27. *These Four Walls* – Miley Cyrus
- 28. *Beneath Oak Trees* – Dylan Gossett
- 29. *Secrets* – OneRepublic
- 30. *Set Me Free* – Joshua Bassett
- 31. *Waiting* – Bailey Zimmerman
- 32. *Blue Jean Baby* – Zach Bryan
- 33. *My Tears Ricochet* – Taylor Swift
- 34. *Wild as Her* – Corey Kent
- 35. *If I Died Last Night* – Jessie Murph
- 36. *Sweet Heat Lightning* – Gregory Alan Isakov
- 37. *I Will Follow You into the Dark* – Death Cab for Cutie
- 38. *To Build A Home* – The Cinematic Orchestra, Patrick Watson
- 39. *Fast Car* – Luke Combs
- 40. *You Had To Be There* – Megan Moroney, Kenny Chesney
- 41. *Arcade* – Duncan Laurence
- 42. *Kentucky Sky* – Logan Halstead
- 43. *Cry* – Cigarettes After Sex
- 44. *I'd Come for You* – Nickelback
- 45. *Sailor Song* – Gigi Perez
- 46. *Lifeline* – Joshua Bassett
- 47. *Sweater Weather* – The Neighbourhood
- 48. *Waves* – Dean Lewis
- 49. *The Scientist* – Coldplay
- 50. *The Night We Met* – Lord Huron
- 51. *In The Stars* – Benson Boone
- 52. *Save You a Seat* – Alex Warren

*Pro všechny, kteří si občas připadají jako
chyba, kteří se usmívali, když chtěli plakat,
a radši mlčeli, když chtěli křičet.
Pro všechny, kteří se snažili nezabírat moc
místa, a to ani ve vlastním příběhu.*

*Tahle kniha je pro vás. Pro každou vaši
část, kterou jste museli schovat.*

1. KAPITOLA

House On Fire – Bailey Zimmerman

Smrt nečeká na rozloučení, nečeká na odpuštění. Přichází po špičkách.

Lidé často říkají, že mrtví vypadají, jako by jen spali. Pravděpodobně to říkají proto, aby si na své blízké uchovali pohodlnější poslední vzpomínku.

Ale máma? Máma rozhodně nevypadala, jako by jen spala.

Její tvář zkameněla v tichém protestu, vráska mezi obočím vypadala hlubší než kdykoliv předtím. Tváře měla i přes nános výrazné růžové barvy bledé a propadlé. Kdybych přes ně přejela prstem, bylo by to stejné jako dotknout se skály. Blondaté kadeře se jí rozprostíraly na bílém saténovém polštáři, jediný pozůstatek její kdysi zářivé krásy.

Zatímco jsem mezi zuby drtila spodní ret tak silně, až jsem v puse cítila kovovou pachut', mé oči sklouzly k tmavému saku a sukni, které jí oblékli. Cítila by se v těch šatech jako v přestrojení.

Když jsem v obchodě s oblečením vysvětlila, že potřebuju pro matku šaty, v nichž bude pohřbena, prodavačka nakrčila obočí nad mým nedostatkem emocí, se kterým jsem ta slova vyslovila. Jako bych si ve fast foodu objednávala pizzu.

Nebylo mi to jedno. Jen jsem se schovala za masku. Nechtěla jsem, aby ta žena poznala vinu, která mě sžírala.

V kapse kabátu jsem nahmatala cestovní placatku s vodkou a opatrně ji zasunula pod matčinu chladnou ruku. Po zádech mě pohladil mráz a já odolala nutkání při tom doteku ucuknout. Smrt je tak

ironická. Jak jinak se dá vysvětlit, že mámu nakonec zabilo to, co nejvíc milovala?

Naposled jsem se vrátila k její ztuhlé tváři. Doufala jsem, že poslední pohled, který jí věnuju, bude dětskýma očima plnýma obdivu. Že ji zase uvidím jako dokonalou mámu, zdroj tepla a lásky. Mámu, která mi při talentové show ve třetí třídě tleskala tak hlasitě, až jsem neměla možnost si všimnout, že spousta lidí netleská vůbec. Tu soutěž jsem nevyhrála. Ale i tak jsem odtamtud odcházela s širokým úsměvem, zatímco mě něžně hladila ve vlasech.

Jenže ta vzpomínka se rozplynula a místo toho se mi před očima promítaly obrazy na její ztracené dny, opilé večery a nekončící bitvu mezi námi. Slyšela jsem její nepravidelné kroky, jak se potácí z obývacího pokoje do ložnice a svalí se do postele. „Myslíš si, že jsi lepší než já? Nejsi. Jsi jen malá, hloupá holka, Madison.“

Netrvalo dlouho, než jsem jí uvěřila. Stály jsme na opačných stranách bojiště. A pokaždé když jsem mávala bílou vlajkou na znamení míru a snažila se k ní přiblížit, mě odehnala zase o kus dál. Nebylo to tak vždycky, ale mně už to jako věčnost připadalo.

„Sbohem, mami,“ zašeptala jsem a odvrátila se, teď už s jistotou, že mi neodpoví, a se zvláště utěšujícím pocitem, který ta slova doprovázel.

Nikdo z dalších lidí neměl zájem se s ní rozloučit. Neměli důvod. Na pohřbu jsem byla jen já, můj šéf Steve, Jeremy, poradce pro střízlivost, se kterým matka jednou vydržela celých pět dní, než zase začala pít, a manželský pár, který bydlel v domě vedle nás. Nikoho jiného jsme tady neměly.

Když mámu spouštěli do země, mimo náš svět a naši podstatu, Steve mi vytáhl ruku z kapsy a stiskl ji. Periferně jsem viděla, že mi hledí do tváře a snaží se z ní vyčíst nějakou emoci. Čekal, až mu pohled opětuju a úsměvem ho přesvědčím, že jsem v pořádku. Pravda byla taková, že jsem v pořádku nebyla. Ani trochu. Pohrbívala jsem

svou matku a přes to všechno, jaká byla, se mi do srdce neúprosně vypalovala další díra. Smutek a žal, tak hmatatelné, že bych mohla z látky vystříhnout jejich tvary a zabalit se do nich.

Můj pohled nakonec přece jen sklouzl jeho směrem. Nejen že na dveře baru, kde jsem roznášela pití, vyvěsil cedulku, že se dnes otevře později, ale přišel, aby mě podpořil. Protože věděl, že nikoho jiného nemám. Nedalo se říct, že jsme přátelé, kromě toho, že mě litoval, jsme neměli nic společného. Prostě jen nechtěl, abych tady stála sama, i když přesně to bych si zasloužila. Malá, hloupá holka.

Možná ten chlad, který mi líně přejížděl po páteři, způsobila ta hudba. Když jsem vše zařizovala, ptali se mě, jakou píseň mají při spouštění matky do země pustit. Odpověděla jsem, že na tom nezáleží. Vybrali melodii tvořenou z jemné harfy a houslí. Jednoduché. Krásné. Smutné. Ale vůbec ne jako ona – jako divoká bouře, bez zájmu ničící vše, co jí stojí v cestě.

Srdce mě bolelo tak moc, že by bylo lepší vytrhnout si ho z hrudi a hodit ho do té díry dřív, než ji zasypou.

Jakmile bylo po všem, všichni se rozutekli zpět do svých domovů, ke svým každodenně stejným a poklidným životům. Zůstala jsem sedět na nedaleké lavičce, ve výhledu čerstvě zasypanou díru v zemi, a představovala si náhrobek se skromným nápisem, který tam bude zanedlouho stát:

SUSAN LOUISA TAYLOROVÁ

Ať najde klid

Žádná lepší slova mě nenapadla. Složila jsem za svůj život nespočet písni, ale když se mě v pohřebním ústavu ptali, jaký text bych na kameni chtěla, nedokázala jsem na nic přijít. Jen další věc, ve které jsem podle ní určitě selhala.

Začalo lehce poprchávat, skoro jako by nebe pro mámu plakalo. Působilo to skoro až poeticky, až na to, že ve skutečnosti neplakalo

pro ni. Nikdy jsem nevěřila v to, že na nás někdo seshora opravdu dohlíží, ale pokud tam opravdu byl a plakal, bylo to proto, že viděl, kdo je právě na cestě za ním.

Na rameni mě zašimral lehký záchvěv. Na vteřinu jsem skoro uvěřila, že se se mnou máma loučí. Že mě i přes to všechno obejmě, řekne mi, že mám žít tak vášnivě, jako by svět byl v plamenech a zbývalo už jen málo času. Že mám milovat tak silně, jako by se srdce nemohlo nikdy zlomit. Steve promluvil a mé bludy se ztratily ve větru. „Maddie, jsi v pořádku?“

Přinutila jsem se k úsměvu. „Nemusel jsi chodit.“

Povzdech si a posadil se vedle mě, s pohledem upřeným na stejné místo jako já. Skoro každý den jsem trávila v jeho baru. O víkendech se nabízela všem začínajícím umělcům možnost zazpívat karaoke anebo zahrát píseň, kterou napsali. Byla to ta nejlepší věc, co U Modré luny byla. Ne skvělé pití nebo férový šéf, právě tohle. Pravidelně jsem vystupovala s písničkami, které jsem po nocích skládala v temném pokoji a z jejichž slov doslova odkapával smutek a bezmoc. Několikrát jsem se sama sebe ptala, jak jsem se na to pódium vůbec poprvé dostala. Nikdy by mě ani nenapadlo, že to, co vzniklo a reflektovalo vše temné, co ve mně bylo, uslyší někdo další. Jenže Steve mé texty slyšel pokaždé, když se bar zavřel a nechal mě sedět u vzdáleného stolu do doby, než byl sám připravený odejít. A tak mě jednoho dne na pódium prostě vyhnal, protože tušil, že hudba je pro mě jediný způsob, jak můžu se světem pohodlně komunikovat. A já to prostě udělala. A pak jsem to každý týden dělala znovu a znovu.

Když mě Steve slyšel skládat poprvé, vykašlal se na výplatní pásky, které u odlehlého stolu zpracovával, a přisedl si ke mně. „Holka, kdo ti do prdele takhle ublížil?“ zeptal se mě ten večer. A já nebyla schopná odpovědět. Nikdy nikomu. Jak vysvětlíte, že si od někoho necháváte ubližovat jen proto, že se neustále upínáte k té verzi člověka,

kterou už dávno není? Jak vůbec někdy dokážete odloupnout z kůže otisky, které v ní zanechal?

„Věř mi, vím, že jsem nemusel chodit. Jen jsem myslel, že by tu pro tebe měl někdo být,“ zamumlal v odpovědi a opět mě vrátil do přítomnosti.

Děšť se mi vsakoval do vlasů, stékal mi po tvářích a já se ho ani nenamáhala setřít, když mi Steve nabídl kapesník. Jen jsem tupě zírala před sebe. Vybrala jsem si, že tady budu sedět sama. Když jsem se před čtyřmi dny vrátila v noci z baru, přivítaly mě hlasy z televize. Tiše jsem si odložila tašku v kuchyni jako každou noc a našlapovala po špičkách, abych ji nerozcílila. Jenže jak jsem se pomalu přiblížila ke gauči a nakoukla, abych zjistila, jestli u televize usnula, udeřil mě do nosu pach zvratků. A já v tu chvíli z nějakého důvodu okamžitě věděla, že je pryč. Vzduch byl jiný.

Nevěděla jsem, jak dlouho tam stojím a zírám. Věděla jsem ale, že to, co cítím, bych cítit neměla. Svět se roztříštil a s ním i ta klec, ve které jsem žila. Zvedla jsem telefon a zavolala Brianovi, matčinu bratrovi. Můj poslední rodinný příslušník, který ještě chodí po této zemi. Kromě mého otce, jenže u něj jsem neznala ani jeho jméno, natož jestli ještě žije. Bylo mi fuk, jestli Brian spí nebo má zrovna koncert. Zavolala jsem mu i přesto, že jsem ho viděla naposledy před třemi lety, když jsem jako dvacetiletá hrála na jeho milovanou kytaru za tisíce dolarů. Řekla jsem mu, že máma měla infarkt. Nebyla to tak úplně lež. Jen to bylo lepší než pravda.

Poslal mi peníze na pohřeb, daleko víc, než bylo potřeba. Máma nepotřebovala obrovský, dojemný obřad. Brian byl ale přesvědčený, že si ho zaslouží. Trval na tom, že přijede, ale podařilo se mi ho přesvědčit, aby to nedělal. Bylo mi jasné, že tam doopravdy být nechce. Byl v životě úplně někde jinde než já a máma. Navíc, odjakživa jsme to byly jen my dvě. A tak to muselo i skončit.

„Snad se nebudou lidi zlobit, že otevřeme později.“

Steve si odfrkl a zarazil mi loket do žeber. „Budou v pohodě. A tebe tam dneska taky nechci vidět.“

Bleskově jsem otočila hlavou. Jen z té myšlenky, že budu zavřená v tom domě, mi vyschlo v puse. „Ale já –“

„Dost.“ Naprosto přesně věděl, kdy použít svou stránku šéfa. „Dnes máš prostě volno. Lexi to zvládne. Napustíš si vanu, přečteš si nějaký román a odpočineš si. Nikdo by po takovém odpoledni nešel dobrovolně do práce, Maddie.“

V hrudi se mi rozlila otupělost. Cukla jsem sebou, když jsem si záděru u nehtu na palci zatrhla moc hluboko. Strčila jsem prst do pusy a olízla krev. „Už ani nevím, jak se to dělá. Odpočívat.“

„Tak se to naučíš.“

„A zítra už můžu přijít?“ Potřebovala jsem peníze. Musela jsem pokračovat dál, přestože jsem vůbec nevěděla, jaký mám cíl. Nemohla jsem si dovolit nepracovat. Pracovala jsem už tak dlouho, že mi představa opaku připadala nepřírozená.

Natáhl ruku kolem mých ramen a povzdechl si. Svěží vůně jeho vody po holení mi pronikla do nosních dírek. „Když se na to budeš cítit. A i když budeš lidem chybět, Maddie, chci, aby ses začala dívat po něčem jiném. Věř mi, u mě je tě škoda. Vím, žeš tu práci potřebovala, ale máš mnohem na víc. Musíš jen otevřít oči a pořádně se podívat na všechny cesty, co jsou před tebou.“

Za celou dobu, co byl Steve mým šéfem, jsem nepochopila, proč je na mě milý. Skoro to vypadalo, jako by ve mně viděl něco dobrého. Jenže to asi viděl špatně. Nemohlo ve mně být nic dobrého, když mě nenáviděl dokonce i člověk, který mě měl milovat bez ohledu na cokoliv.

„To je taky rozkaz?“ Pokusila jsem se o úsměv, ale nepovedl se mi.

„Vydán tím nejmilejším způsobem, jaký dokážu. Nakonec stejně uspěješ v tom, co ti jde nejlíp, a to je hudba,“ uchechtl se a jemně mě stiskl.

„To není tak jednoduché.“

„Country sice není můj šálek kávy, ale není tvůj strýc světová hvězda?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Dlouho jsme se neviděli. Nemůžu mu jen tak zavolat a říct: Hele, nemohl bys poslat mé texty nějakým svým známým?“

Zkrabatil obočí a poškrábal se na vrásce, která se mu tam vytvořila. „Proč ne?“

Mávla jsem rukou a pohledem se přesunula zpět k imaginárnímu náhrobku, který bude symbolizovat konec mé bolestné životní etapy. Chvilí jsem mlčela, než jsem znovu promluvila: „Děsí mě, co teď cítím,“ zašeptala jsem. „Není to smutek.“

2. KAPITOLA

Everything Has Changed – Taylor Swift, Ed Sheeran

„Jen si někam odskočil a za chvíli se vrátí. Vyskočí z kůže, až tě tady najde.“

Odhodila jsem tašku na přepravku s prázdnými lahvemi od coly a zvedla k Lexi oči. Stála v otevřených dveřích s překříženýma rukama na prsou a měřila si mě tak nesouhlasně, až jí z tmavých očí šlehaly blesky. Natáhla jsem se po tmavě zelené zástěře visící na háčku a přehodila si ji přes hlavu. „Věř mi, snažila jsem se. Napustila jsem si vanu, zkoušela skládat, ale nechtěla... prostě jsem tam nechtěla zůstat.“

Poraženecky si povzddechla, zatímco se z baru ozval nadšený mužský výkřik. Někdo nejspíš zaskóroval ve stolním fotbale. Nakonec udělala pár kroků směrem ke mně a zastrčila si pramen zrzavých vlasů za ucho. „Mrzí mě, že jsem taky nepřišla. Hlídala jsem vnoučata, ale –“

„To je v pohodě, vážně. Takhle mi to vyhovovalo.“

„Chceš o tom mluvit?“

Smutně jsem se usmála. „To je to poslední, co bych chtěla dělat.“

Natáhla se a stiskla mi paži. Všichni měli potřebu se mě dotýkat. Žena v pohřebním ústavu, Steve, který to nikdy nedělal, a teď dokonce i Lexi. Jako bych byla smutné štěně, které potřebuje pohladit. Chloupky na těle se mi při každém z těch doteků naježily. „Tak dobře. Ale až začne zuřit, je to na tebe. Snažila jsem se.“

„Jasně.“ Udělala jsem na zástěře uzel a pokynula jí, aby ze skladu vyšla jako první. Kytaru jsem nechala ležet za krabicemi s ubrousky jako vždycky.

Nemohla jsem být šťastnější, aspoň v rámci možností, že je konečně pátek. Víkendy byly U Modré luny vždycky rušné, moderně vybavený bar praskal ve švech tak, že procházet s plným tácem se rovnalo zkoušce přežití. Skleněné stoly se musely každou chvíli utírat kvůli rozlitému pivu a lidi se překřikovali, aby se přes hudbu, která hrála z jukeboxu, slyšeli. Žádný prostor v tichosti přemýšlet. A to přesně jsem potřebovala.

Hbitě jsem se vyhnula dvojici mladých holek na podpatcích tak vysokých, že bych si nejspíš zlomila obě nohy, kdybych si je obula. Po těch letech už jsem to všechno dělala automaticky. Mé oči skenovaly okolí, v mozku se mi tvořil imaginární seznam úkolů – stoly, které potřebovaly utírat, lidé, kteří dopíjeli a domů se nechystali. A to všechno s hlasitě bušícími tóny Metallicy v uších.

S Lexi jsme byly sehraná dvojice. Nosila jsem jí objednávky, ona je rychlostí blesku připravovala a já je zase odnášela hostům. Když jsem se blížila k baru a mrkla na ni, hodila mi hadr. Když jsem trochu vykulila oči, následovala můj pohled, aby se podívala, kdo dělá problémy.

„Ještě jednou?“ zeptala jsem se zadýchaně skupiny pěti mužů, která zabrala stůl vzadu hned vedle pódia, už připraveného ke karaoke. Blondák sedící v čele měl přes úhledně vyžehlenou košili přehozenou růžovou šerpu s nápisem „Loučím se se svobodou“. Jejich míra hlasitosti tomu rozhodně odpovídala, ale bylo dobře, že se bavili. Čím víc se bavili, tím víc se nám přilávalo do kasy a podle těch drahých košil měli v peněžence bankovek dost.

Všichni ztichli a muž, který seděl vedle ženicha, na něj nápadně mrkl, než si odkašlal. „Předtím nás obsluhoval někdo jiný.“

„To je moje kolegyně. Mám ji zavolat?“

Všichni se krátce zasmáli, jako bych řekla skvělý vtip. „Ne ne, vy nám stačíte. Pětkrát whisky, prosím.“ Kývla jsem hlavou, přehodila si cop na záda a otočila se, ale on dodal: „A co takhle pusa pro budoucího ženicha?“

Musela jsem si připomenout, že se Steve snažil, abych zůstala doma a nemusela tohle trpět alespoň dnes, ale pořád to bylo lepší než to ticho, které mě tam čekalo. Namalovala jsem si na tvář ten nejzářivější úsměv, jaký jsem dokázala, a otočila se zpátky na ně. „Je mi líto, ale cizí muže nelíbám. A už vůbec ne ty zadané. Bude vám muset stačit ta whisky.“

Blondák schoval zrudlé tváře do dlaní, ale jeho kamarád se nechtěl vzdát. „Ale no tak, přece nám nedáte takhle košem! Utrácíme tady už dvě hodiny, přijeli jsme se do Chicaga pobavit, však to znáte. Co aspoň na tvář? Pochopte, ten chudák bude už za týden pod zámkem.“

Otrěla jsem si zpocené dlaně do zástěry. Všech pět jich na mě zíralo, dva z nich se ani nesnažili zakrýt, že mě svlékají očima. „Jak jsem řekla, budete to muset zkusit u někoho jiného.“

„Ale my nechceme nikoho jiného, slečno.“

„Neslyšeli jste? Řekla ne, tak se hoďte do klidu, nebo vás odsud osobně vyvedu!“ Steve mi stiskl loket. Podívala jsem se na něj, abych mu dala najevo, že jsem v pohodě a že to zvládnou sama, ale přimrzla jsem z jeho pohledu na místě. Krčil tmavé obočí tak moc, až se nad nosem dotýkalo, a rty semkl do tenké linky.

Neslyšela jsem, jestli na to ti muži něco odpověděli, protože už mě táhl do chodby k záchodům. Stihla jsem jen trousit pardon na všechny strany, zatímco jsem narážela do lidí, kteří se postavili a blížili se k pódiu, aby dobře viděli na všechny, co budou vystupovat.

Zastavil se a konečně mě pustil. Nebolelo to, ale i tak jsem si loket instinktivně promnula. „Co tady děláš?“ vystartoval na mě.

„Jsem v pořádku, můžu pracovat.“

„Chtěl jsem, aby sis dnes vzala volno. Nikdy si ho nebereš, a tak jsem ti ho dnes nařídil!“

„Já vím, omlouvám se.“

„Jdi domů, Maddie. Za dnešek ti zaplatím i tak, jestli jde o tohle.“

Zavrtěla jsem hlavou. Můj ukazováček našel zakrvácenou záděru na mém palci a trhal a trhal, dokud mě kůže nezačala štípat. „Nejde mi o peníze. Chci pracovat, chci být tady.“

Steve si povzdechl. „Jsi paličatá jako mezek.“

„Promiň.“

„Lexi mě o volno musí prosit, jen abys věděla.“

„Promiň,“ zopakovala jsem tiše. To slovo mi tak lehce klouzalo z úst, jako by na mých rtech bylo neustále připravené.

Dlouze se na mě zadíval, snažil se přecíst mi myšlenky, odhadnout, proč se tvářím tak, že se dnešní odpoledne vůbec neodehrálo. Nemohl na to přijít. Ne, když jsem to nevěděla ani já sama. „O půlnoci odejdeš.“

„Dobře.“

„Slibuješ?“

„Zazpívám a o půlnoci odejdu.“

„Tu whisky těm pitomcům odnesu sám. Padej to odstartovat.“

Usmála jsem se a běžela do skladu pro kytaru.

Napadlo mě posadit se na gauč, ale jen jeden pohled na něj mi stačil, abych pochopila, že to není dobrý nápad. Opřela jsem svou oprýskanou kytaru o kuchyňskou linku a sedla si na ni. V žaludku mi kručelo tak hlasitě, že se ten zvuk pronášel celým domem. Prázdným domem.

Protože mi umřela matka.

Protože mi umřela matka.

Protože mi umřela matka.

Převalila jsem ta slova na jazyku, vyslovila je nahlas, ale ani tak se nezdála jako pravdivá. Pořád jsem čekala, že se z obývacího pokoje její chraplavý hlas a bude chtít vědět, proč ji ruším, proč jsem tak hlasitá, proč chodím po patách. A ať jí donesu další víno.

Rozpletla jsem si cop a nechala blondáté vlasy, aby mi spadly na záda. Páchla jsem jako rozlité pivo a z toho smradu se mi chtělo

zvracet, ale neměla jsem ani sílu jít se převléct. Musela bych projít kolem toho gauče.

Ticho bylo moc hlasité, jen otázky, které mi v hlavě začaly bzučet jako roj rozzuřených vos, ho přehlušovaly. Co budu dělat? Zůstanu do konce života v tomhle domě? Budu tady jako pták zavřený v kleci? Steve řekl, že musím jen pořádně otevřít oči a podívat se. Na cesty, možnosti, na všechno, co mě čeká. Jenže já se snažila, a neviděla jsem nic.

Vibrace přerušily mlhu, která se mi začala vkrádat do hlavy, a tak jsem telefon z tašky osvobodila. Bylo přesně 0:20 a na světě neexistovalo moc lidí, kteří by mi mohli volat, a už vůbec ne v takovou hodinu. Jen na okamžik mě napadlo, že by mohla volat máma, ale Brianovo jméno na displeji tu možnost vyvrátilo. Jen jsem na něj tiše hleděla, než jsem stiskla zelené tlačítko a zvedla mobil k uchu. „Ano?“

„Maddie! Konečně! Teda, zkoušel jsem ti volat, ale nebralas to, takže... no nic, prostě jsem se chtěl zeptat, jestli jsi v pořádku.“

Pokrčila jsem nohy a volnou rukou je objala. Strýcův melodický hlas se poslouchal dobře i přes telefon a já byla vděčná za to, že přerušil to zlověstné ticho. „Jasně, jsem v pohodě. Obřad byl moc pěkný. Ještě jednou ti děkuju.“

Hlasitě mlaskl. „Prosím tě, není za co, to je samozřejmost. Jak se držíš? Myslel jsem, že –“

„Co?“

„Ale nic. Takže dobrý?“

„Jsem v pohodě,“ zopakovala jsem. „Proč jsi takhle pozdě vzhůru?“

Telefon ztichl, myslela jsem, že se vybil, ale když jsem se podívala na displej, hovor pořád trval, a tak jsem ho vrátila k uchu. „Nemůžu spát. Chtěl jsem s tebou mluvit. Poslyš, ty máš nové číslo?“

„Už tři roky.“

Ticho. „Aha.“

„Promiň, že jsem ti to nezvedla. Byla jsem v práci.“

Znovu několikavteřinové rozpačité ticho. „Tys byla v práci?“

Přikývla jsem, ale pak mi došlo, že mě nemůže vidět. „Hm. Co jsi potřeboval?“

„Nic moc, tedy, no... poslyš, klidně řekni ne, jen mě napadlo... no, však víš, že –“

„Co?“

„Nechtěla bys přijet do Tennessee? Teda, do Leiper's Fork. Za mnou.“

Obočí mi vystřelilo vzhůru. Postavila jsem se. „Cože?“

„No, můj dům je dost velký pro nás všechny a napadlo mě, teda samozřejmě jestli bys chtěla, že bys mohla přijet sem. Změnit prostředí. Moc rád bych tě viděl a pomohl ti. Teda jestli budeš chtít.“

Tenhle rozhovor si Brian určitě nenaplánoval. V rozdávání rozhovorů byl přeborník, skoro všechny jsem viděla na internetu nejméně třikrát. Nikdy předtím jsem ho ale neslyšela tak... nejistého. Nadechla jsem se, připravená odmítnout ho, ale pak jsem si vzpomněla na slova Stevea. Otevři oči a podívej se. Pro tentokrát jsem mlčela já, jen tiché oddechování na druhé straně mi prozradilo, že tam Brian pořád je a čeká, co odpovím. Rozhlédla jsem se po domě. Po rozbitých dvířkách kuchyňské linky, která volně visela z pantu, po hromadě špinavého nádobí ve dřezu, po tom proradném gauči.

A řekla jsem něco, co jsem si nikdy nemyslela, že řeknu. „Dobře, přijedu. Kdy?“

Když jsme po pár minutách hovor ukončili, všimla jsem si snad dvaceti zmeškaných hovorů.

3. KAPITOLA

House With No Mirrors – Sasha Alex Sloan

Procházela jsem náš třípokojový dům a každý kout mi připadal prokletý.

Při pohledu na mastnou kuchyňskou linku jsem si vybavila tisíc malých jehel, které se mi do mozku zabodávaly vždy, když jsem usilovně přemýšlela nad tím, co budu jíst. Žaludek se mi stáhl úplně stejně, jako když zel prázdnotou. Ten zašlý gauč v obývacím pokoji naproti přes chodbu, na kterém máma lehávala a popíjela, mě přinutil vzpomenout si na to, jak mě vždy přehlížela. Nezáleželo jí na tom, jestli jsem vůbec doma. Proto jsem se snažila doma nebýt. A když už mi nic jiného nezbývalo, snažila jsem se být alespoň neviditelná. Nepřekážet a nevstupovat jí do cesty, protože jsem nikdy nedokázala rozpoznat, jak tvrdý střet s ní bude.

Konečně jsem se odhodlala k tomu gauči přiblížit. Přejela jsem konečky prstů přes jeden z tmavých polštářků. Uchopila jsem světlý vlas, který nepochybně patřil jí. Já na tom gauči seděla naposledy před víc jak sedmi lety, takže nemohl být můj. Obývací pokoj nebyl mé útočiště, byla to aréna. Potlačila jsem nutkání strčit si vlas do kapsy. Nevím, proč mě to vůbec napadlo, bylo to hloupé.

Prkna v podlaze pod Stevem zapraskala. I přes mé námitky a pokusy poslat ho pryč trval na tom, že mi pomůže vyházet všechny věci. Skláněl se u kuchyňských skříněk a jejich obsah házel do igelitového pytle. Usmála jsem se a přesunula se do máminy ložnice.

Ta místnost vypadala jako každá jiná. Velká manželská postel, která by působila i útulně, nebýt fleků na bílém prostěradle. Prázdné

flašky od vína poházené po krémovém zašlém koberci. I přesto, že jsem od máminy smrti už několikrát v místnosti větrala, páchla stejně, jako když tady ještě byla. Alkoholem. Prudce jsem zatlačila za kliku a otevřela okno dokořán. Vystrčila jsem obličej do chladného venkovního vzduchu a zaryla nehty do dlaní. Jak to mohlo zajít až sem? Jak to mohla dopustit? Jak jsem to já mohla dopustit?

Hruď se mi třásla, vzlyky se snažily prorazit si cestu ven, ale zhluboka jsem nasála vzduch do plic a uklidnila se. Zavřela jsem dveře ložnice, ty dveře, před nimiž jsem jako dítě několikrát v noci spala.

Hned přes chodbu se nacházel můj pokoj, který vypadal, jako by mi bylo pořád šest. V té době jsme ho s mámou vymalovaly na růžovo a na stěnu u okna nalepily tapetu s princeznami. Tak moc jsem ji milovala, tak moc jsem tehdy snila o tom, že jednou potkám svého kouzelného prince a budeme žít na zámku. Tehdy mi poprvé řekla, že láska neexistuje. Že to je jen mýtus, přezdívká pro bolest. Já věřila, že přichází k těm, kteří na ni věří. Nebyla jsem si ale jistá, jestli jsem něčeho takového vůbec hodna.

I přesto, že se tapeta už místy sloupávala, pořád tam visela. Připomínka toho, kdy bylo ještě vše bezstarostné. Šťastné. Nikdy jsem ten pokoj nepřemalovala, nikdy jsem tu tapetu nestrhla, i když jsem z ní už dávno vyrostla. Chtěla jsem ji mít pořád na očích. Připomínala mi něco, na co jsem i přes to všechno nebyla ochotná zapomenout.

Na stole ležel nastokrát přeložený letáček univerzity Yale. Natáhla jsem k němu ruku, rozhodnutá ho konečně vyhodit, ale pak jsem si to rozmyslela a spustila ruku zase podél těla. Vždy jsem chtěla na Yale, studovat hudbu, utéct z domova. Známký jsem měla dobré, ale vzhledem k tomu, že večerní učení postupně vystřídala obsluha v baru, můj průměr dost utrpěl a bylo jasné, že bych stipendium nezískala.

Celou dobu jsem samu sebe přesvědčovala, že to je ten důvod, proč jsem na Yale nešla. Proč jsem se nikdy nikomu ani nezmínila, že bych o to stála. Nebyla jsem si jistá, jestli bych opravdu dokázala

odejít. Jestli bych ji dokázala opustit. Prostě jsem jen chtěla, aby na mě byla konečně pyšná. Možná jsem se snažila až moc.

Zatímco si Steve, tentokrát už z obývacího pokoje, tiše pobrukoval píseň *We are the champions*, naházela jsem do kufru své oblečení. Jeden jediný kufr a cestovní taška. To byl celý můj život. Čekala jsem, až mě zahalí smutek, ale vlastně to ve mně nevzbuzovalo žádné emoce. Byla jsem jako prázdná schránka. Pohled mi omylem sklouzl k zrcadlu na chodbě a já se odvrátila, co nejrychleji jsem dokázala. Nenávídím zrcadla.

Přehodila jsem si popruh kytary přes rameno. Má kytara. Most k nejčistším chvílím mého života, k tomu neklidnějšímu oceánu. Každá melodie jako vlna, která se vznáší a klesá, a každý text jako slunce, odrážející se na vodní hladině. Jasný, hluboký a plný života, naprostý opak toho, co ze mě ještě zbylo.

Vše ostatní jsem měla v úmyslu nechat za sebou.

Když jsme vše naskládali do starého pick-upu, koupeného snad z páté ruky, něco se ve mně zlomilo. Naposledy jsem otevřela vstupní dveře domu a zamířila rovnou ke skříňkám pod starou televizi. Fotoalbum se otevřelo pod mými roztřesenými dlaněmi. Ignorovala jsem píchnutí, které se mi rozprostřelo v hrudi, když jsem listovala prázdnými stránkami. Přibližně kolem mých deseti let už přestaly fotky přibývat a na album se slétal už jen prach. Občas jsem album tajně procházela a dojíkala se nad tím, jak se mámin úsměv široce roztahoval na starých fotografiích. Byla to minulost. Nic z toho už nebyla pravda. Věděla jsem ale přesně, co hledám. Našla jsem to hned na první straně. Fotku, na které jsem byla ještě nevinné miminko se zarudlými tvářemi a buclatými prsty, v její náruči. Mlčky jsem ji zastrčila do peněženky. Bylo až strašidelné, jak moc jsem se té ženě na fotce podobala. Husté blondáté vlasy mi splývaly až na bedra a i zelené oči jsem měla po ní. Vzhledem k tomu, že mi o otci nikdy nic neřekla, bylo dobře, že jsem po něm očividně moc nezdědila.

Nedokázala bych každý den civět na fotografie a hledat známky cizí DNA, kterou nikdy nepoznám.

To, jakému odrazu jsem musela každý den čelit, bylo dostačující.

Vyšla jsem ven a zabouchla dveře, aniž bych se ohlédla. Přinutila jsem se k povzbudivému úsměvu a postavila se až před Stevea, trpělivě čekajícího vedle auta. Zastrčil mi neposedný pramen vlasů za ucho a položil mi ruce na ramena. „Moje číslo máš. Netahej se s žádnými idioty a najdi si nějaké přátele. Co nebudou idioti, samozřejmě.“

Tiše jsem se zasmála. „Děkuju. Myslím za všechno. Nikdy jsem ti nepoděkovala.“ Zcela jsem ignorovala jeho rozpaky a přitáhla ho do pevného objetí.

„Maddie, děkovala jsi mi v podstatě každý den. Tedy bez toho objímání, samozřejmě. Jsem tak rád, že jedeš. Přesně o tomhle jsem mluvil. Otevři pořádně oči a uvidíš všechny cesty, které před tebou stojí. Máš nějaký plán?“

Omluvně jsem zavrtěla hlavou a snažila se zbavit pocitu viny, že ho tím zklamu, že čekal víc. „Nemám žádný plán. Vždyť víš, že jsem nikdy žádný neměla.“

„Nějaký najdeš. Jako my všichni. Prostě buď co?“

Ústa se mi roztáhla do širokého úsměvu, když připomněl slova, která mi pořád opakoval. „Silná.“ Kéž by to bylo tak jednoduché, Steve.

„Přesně tak. Silná a odvážná. Bože, takže Tennessee. Jakže je to daleko?“ zeptal se a přešlápl na místě. Nesnášel loučení, viděla jsem to na něm. Netušil, co by měl říct.

„Leiper's Fork. Něco kolem 535 mil. K večeru bych měla dorazit.“

„Sakra, vždycky jsem se tam chtěl podívat. Konč, farmy, country. Zní to lákavě, co? Oproti tomu, jak je to tady v Chicagu odporné.“

„Vždyť je to tvůj domov,“ namítla jsem překvapeně. Vždy jsem měla pocit, že miluje svůj život. Že miluje drsné a chladné Chicago, svůj úspěšný bar. Vlastně jsem ani netušila, co ve volném čase dělá.

„No právě. Co kdybys mi půjčila trochu odvahy? Třeba se odsud taky někdy dostanu.“ Musela jsem se zasmát, protože odvaha bylo to poslední, čím jsem se mohla pyšnit. Steve se nadechl a zvedl prst, než zastrčil ruku do kapsy. „Něco jsme ti s Lexi koupili, však víš, abys na nás nezapomněla.“

Natáhla jsem ruku a on mi na levé zápěstí navlékl prostý náramek z červené šňůrky. Stáhla jsem ji, když mi došlo, jak dokonale ladí s rudými rankami kolem mých nehtů. „To vymyslela Lexi. Nějak se tomu říká, myslím, že kabbula? To je fuk, mělo by tě to ochránit před vším zlym. Takže tak.“

Zvedla jsem pohled a už zase zadržovala slzy. Nepláču. To já nedělám.

Možná je to chyba. Možná nemám odjíždět. Třeba je mým osudem zůstat tady, dělat do konce života v baru, umřít sama. Občas si někoho najít, aby mě po pár týdnech opustil, jako to bylo doposud. Sedávat na tom stejném gauči jako ona. Ani jsem si nedokázala vzpomenout, kdy jsem naposled dostala dárek. „Děkuju. Budete mi chybět.“

Mávl rukou a nakonec ji zase strčil do kapsy. „Jen do doby, než se uchytiš. Tvé písně jsou skvělé, Maddie. Nenech si ten sen vzít jen proto, že si myslíš, že si ho nezasloužíš. Tvoje mysl věří tomu, čím ji krmíš. Je čas přestat jí servírovat strach a dát jí sílu. Celý smysl života je v tom následovat sen, o kterém si ostatní myslí, že je šílený, ale ty cítíš, že je to tvůj osud. Jako já a můj bar. Kdybys tak slyšela mou matku před deseti lety, málem dostala infarkt, když jsem se zmínil, že přemýšlím o ukončení kariéry v účetnictví a otevření podniku.“

„Možná se vrátím a budu ti bušit na dveře tak dlouho, než mě vezmeš zpátky,“ uchechtla jsem se, ale jeho vážný výraz mi ten úšklebek z tváře zase vymazal.

„Nechci tě tady už vidět.“ Neurazila jsem se.

Postávali jsme před prázdným domem ještě několik minut, než jsme se nemotorně objali. A zatímco jsem zadržovala slzy, nastoupila

jsem do auta a naposled se na něj podívala. Jen ten nahoře věděl, kým bych byla, kdyby mě tehdy Steve nezaměstnal. Malou, hloupou a zoufalou holku.

Zastrčila jsem do přehrávače CD a Brianovy písně se smíchaly se zvukem hlasitého motoru mého auta. Šlápla jsem na plyn tak prudce, jako bych se už nemohla dočkat, až se dostanu ze spárů toho domu. Brianův hlas z přehrávače mě po chvíli uklidnil a vlil mi do žil energii, kterou jsem bezmezně potřebovala. Nebylo to jen jeho talentem. Všichni ho znali jako jednoho z nejúspěšnějších country muzikantů světa, ale pro mě to byl můj strýc, a i když jsem ho viděla naposled před třemi lety, nikdy jsem nezapomněla na to, jak pozitivně dokázal zaplnit místnost, do které vešel. A doufala jsem, že přesně tuhle energii potřebuju, abych přežila. Nesdíleli jsme sice stejné příjmení, máma říkala, že si ho na začátku kariéry změnil, protože Brian Taylor znělo hrozně, ale i tak ke mně svým způsobem zčásti patřil.

Vždy jsem bezmezně obdivovala jeho povahu a jaké písně dokázal vykouzlit. Přesně tohle pro mě byl, hudební čaroděj.

Když jsem byla dítě, jezdil za námi přibližně každé tři měsíce. Většinou se s mámou pohádali kvůli nějaké maličkosti, jako to sourozenci obvykle dělají, ale mně pokaždé dovezl nějakou super hračku a máma si ke mně v jeho přítomnosti nedovolila nic špatného. Nikdy mi nepřipadalo, že k sobě mají nějak zvlášť blízko. Všimla jsem si, že pokaždé, když se na něj dívala, měla v očích něco zlého. Něco jako zášť, závist, že on žije svůj vysněný život a ona očividně ne.

Jakmile přišla puberta, místo toho, abych začala dělat vylomeniny jako každé jiné děcko, jsem spíš vyrostla a pochopila hodně věcí. Máma se s ním hádala kvůli penězům. Posílal nám je, jen ne tolik, kolik by si představovala. Nikdy ne dost, aby si mohla dovolit nechodit do práce a nevydělávat svůj podíl, ale i přesto se tak chovala. Čím jsem byla starší, tím víc se s ním hádala. A když jsem ho viděla

naposled, hádka byla tak obrovská, že po jeho odjezdu popadla můj telefon a hodila s ním o stěnu. Trvalo mi několik týdnů vydělat si na nový. Nepamatovala jsem si Brianovo číslo a ona by mi ho rozhodně nedala. Po její smrti jsem ho našla v jejím telefonu, abych mu mohla dát vědět, co se stalo.

Krajina se kolem mě pomalu měnila, zatímco jsem jí plynulým tempem projížděla. Z dlouhých rovin se stávaly kopce a cestu lemovalo čím dál víc rozlehlých polí. Rychle jsem přejela pohledem přes navigaci a adresu načmáranou na zmuchlané účtence od čínské restaurace. Údaje souhlasily. Teplo z vyschlé země a nefungující klimatizace mě přiměly svázat si vlasy do nedbalého copu a po pár hodinách jízdy si udělat krátkou přestávku na kávu.

Zaparkovala jsem hned vedle malé budky označené jako TOILETY. Loudavým krokem jsem se přemístila dovnitř benzinky a okamžitě se mi ulevilo, když jsem zjistila, že se v celém objektu nacházím jen já a usměvavá postarší prodavačka. Kývla jsem na pozdrav a došla až k pultu, kde jsem ji požádala o velkou kávu. V dlani mě svědčelo posledních třicet dolarů. Peníze, které jsem vytáhla z povlaku svého polštáře. Tam mám nikdy nenapadlo hledat, i když mně to přišlo jako ta nejjasnější skrýš pod sluncem.

Prodavačka zadala starému, rezavému kávovaru mou objednávku a obrátila se zpět ke mně. „Utíkáte? Obvykle tady moc lidí nepotkávám, určitě musíte utíkat. To auto vás ale moc daleko nedoveze, má milá,“ ledabyly se usklíbla.

Tváře jí zdobily vrásky vytesané ze smíchu a v očích jí jiskřilo. Hnědé, u kořínek už šedivé vlasy měla sepnuté obrovskou vintage sponou. I přesto, že byla žena na můj vkus trochu moc vlezlá, překvapilo mě, že mi to vůbec nepřišlo obtěžující. „Jedu do Tennessee.“

Můj vnitřní hlas mě zalarmoval. Proč proboha vykládáš téhle ženské, kam jedeš? Nikdy jsem si moc neužila povídání s cizími lidmi. Vlastně nejen s cizími. Ale já už nechtěla být Maddie, která

všechny podezírala. Maddie, která se bála i vlastního stínu, protože jí bylo dokola opakováno, jak je svět zlý.

Prodavačka se na mě překvapeně podívala, zatímco mi opatrně podávala horký kelímek s kávou. „Do Tennessee? Jezdíte snad na koních?“

Zavrtěla jsem hlavou a podala jí zmuchlanou bankovku. „Bože, ne. Koně jsou děsiví.“

Odvrátila se a začala přerovnávat pult s cigaretami. Známa vůně tabáku mi naplnila plíce, i když byly bezpečně zabalené v krabičkách. „Tak třeba změníte názor. Někdy je prostě třeba chytit šanci za pačesy a využít toho, co nám život hází do klína, co?“

„To nevím, ale možná se sem někdy vrátím, abych vám řekla, jestli jste měla pravdu.“ Usmála jsem se na ni a byla už na cestě k východu, když se mé tělo zarazilo uprostřed pohybu a otočilo se zpátky. „Napadá vás to někdy taky? Myslím utéct.“

Z jejích úst vyšel krátký, hrdelní smích, než se ke mně lehce naklonila. „Přemýšlím o tom každý den.“

Polkla jsem. „Proč to neuděláte?“

Nevěděla jsem, proč mě to zajímá. Nevěděla jsem, co chci, aby mi řekla. Možná jsem si přála, aby mi poradila, že se mám otočit a vydat se zpět. Že nic lepšího ve světě nečeká a že to byl hrozný, naivní nápad. Svou odpovědí mě ale překvapila. „Protože i když je tohle jen malá zavšivená benzinka, doma mě čekají čtyři vnoučata, o která se starám. Život to tak chtěl, a proto to tak je. Nemohla bych jim to udělat. Teď už dávno nejde o mě.“

Pozorovala mě vlídnýma hnědýma očima, ve kterých se mísila bouře smutku a radosti, zatímco jsem tam chvíli jen postávala a pak se otřásla pod tíhou jejího intenzivního pohledu. Zkrátila jsem vzdálenost mezi námi a položila do sklenice s nápisem DÝŠKA dvacet dolarů. Zavrtěla hlavou a chystala se něco říct. „Potřebujete to víc než já,“ přerušila jsem ji a odešla, zatímco se mi její vděčný úsměv vypaloval do zátylku.

4. KAPITOLA

I Had Some Help – Post Malone, Morgan Wallen

Po sedmi hodinách řízení v autě, které se zpovzdálí zdálo spíš jako kovový orchestr hraničící s chaosem, a s klimatizací vzpírající se jakékoli spolupráci jsem byla unavená víc, než jsem předpokládala, že dokážu být. Vlasy se mi lepily na zpocená záda a i přesto, že se slunce už pomalu ztrácelo za obzorem, bylo venku ještě větší vedro, než když se od seschlé země napřímo odráželo. Zpívala jsem spolu s Brianem, jehož hlas vycházel z reproduktorů.

Vše šlo až moc hladce. Jenže pak vzduch naplnil výstřel připomínající zvuk praskajícího biče a auto sebou trhlo, když se právě přední kolo bezvládně přilepilo k silnici. Noční můra každé ženy, která sama projíždí pustinou, se právě stala skutečností.

Zastavit mi připadalo jako ten nejtěžší úkol na světě, protože mě volant vůbec neposlouchal, ale nakonec jsem s poráženeckým povzdechem konečně vylezla ven z auta a zkontrolovala poloprázdné kolo. Napadlo mě si do něj ještě kopnout, ale ničemu by to nepomohlo. Přesunula jsem se ke korbě pick-upu a uvolnila pojistku, abych se dostala k náhradní pneumatice, kterou jsem tam díky Steveovi vozila. Přeshlápla jsem a rozhlédla se, i když mi bylo jasné, že široko daleko není nic než opuštěná silnice. Nemohlo to ale přece být tak složité, ne? Prostě jsem ji jen potřebovala dostat dolů a pak ji nasadit. Jednoduché.

O pár minut později se mi nějakým záhadným způsobem podařilo strhnout pneumatiku z korby pick-upu dolů. Potem zalité čelo jsem si otřela dlaní. „To se snad může stát jenom mně.“

Látka bílých šatů se mi přisála na tělo jako druhá kůže a mé vlasy připomínaly vrabčí hnízdo. Přísahala jsem, že až se z té situace dostanu, konečně se ostříhám, přestože k tak drastickému kroku ve skutečnosti nikdy nebudu mít odvahu. Dupla jsem nohou jako děcko a vzhlédla k zapadajícímu slunci. Hrdlo se mi svíralo, když jsem si namlouvala, že musí existovat řešení, na které určitě přijdu. V duchu jsem děkovala Steveovi, který mi poradil, jaké nástroje mi určitě v autě nesmí chybět, zatímco jsem s beznadějí zírala na náradí v ruce. Taký jsem mu ale nadávala za to, že mi nikdy nevysvětlil, jak vyměnit píchlou pneumatiku.

Po chvíli intenzivní snahy o sundání prasklého kola, která mi zavařila mozek ještě víc než dusný vzduch, jsem mrskla klíčem o zem a chystala se do auta pro telefon, abych zavolala Brianovi a vysvětlila mu, že potřebuju pomoc. Příčilo se mi ho obtěžovat, ale možnosti mi docházely a bylo to lepší než volat Steveovi, protože podle navigace jsem už byla blíž k Tennessee než zpátky do Chicaga.

Když se můj palec vznášel nad vytáčecím tlačítkem, zahlédla jsem v dálce světlo. V první chvíli jsem si myslela, že jsem dostala úpal a blouzním, ale když se přibližovalo, byla jsem si jistá.

Jedno světlo, jen jedna možnost – motorka.

Rychle jsem ze země sebrala odhozený klíč na případnou sebeobranu. V baru se mi dařilo s opilci vypořádat, protože jsem vždy věděla, že je tam Lexi a Steve – nebyla jsem si jistá, jestli pro ně bylo horší střetnout se s ní nebo s ním, ale tohle bylo něco úplně jiného. Nechtěla jsem přemýšlet nad tím, na koho bych mohla na opuštěné silnici narazit, ale ty myšlenky přicházely samy, aniž bych o ně stála. Faktem ale zůstávalo, že jsem potřebovala pomoc. A tak jsem se rozhodla držet se naděje, že ne všichni na světě jsou zabijáci, co vám chtějí ublížit.

Světlo se rychle blížilo, doprovázené burácením motoru. Nervózně jsem se postavila vedle auta, aby mě nemohl řidič přehlédnout,

a začala jsem zběsile mávat rukama. Muž, který mě míjel, mě ale zcela ignoroval a projel kolem bez povšimnutí.

„Kreténe!“ zařvala jsem a do tváří se mi nahrnulo horko. Vyletělo to ze mě tak rychle, až jsem samu sebe překvapila.

Věděla jsem, že mě nemohl slyšet, ale i tak – opravdu jako v reakci na mou nadávku – zatáhl za brzdy a jeho černá naleštěná motorka protestně zaskřípala a zastavila přibližně deset metrů před mým, momentálně nepojízdným, pick-upem.

To je můj konec. Teď umřu. Můj velký útěk z reality skončí tady, na opuštěné silnici, tři sta mil od domova. Skvělé.

Nervózně jsem přešlápla na místě a rozhlížela se kolem sebe, abych vymyslela únikovou cestu. Všude kolem se rozpínal jen rovný povrch a nemyslela jsem si, že by se mi doopravdy podařilo utéct. Mohla jsem to ale alespoň zkusit.

Slezl z motorky, podepřel ji podstavcem a odhodlaným, rychlým krokem se vydal směrem ke mně. Se stejnou vervou jsem v ruce stiskla svou zbraň a zvedla bradu. Čím víc se blížil v černé kombinéze, která byla už místy ošoupaná, tím víc se mi svíralo srdce, protože jsem musela zaklonit hlavu, abych se mu dívala do zakryté tváře. Převyšoval mě. O dost. Něco na mě zakřičel, ale nesundal si helmu a ani nevysunul nahoru její plexisklo, takže jsem mu nerozuměla.

„P-prosím?“ Snažila jsem se udržet klidný tón, ale můj hlas zněl o několik oktáv výše než normálně.

Rychlým pohybem si z hlavy strhl helmu a odhalil tmavě hnědé vlasy, zamotané v kudrnách, které mu spadaly přes pravou stranu tváře. Trochu mě uklidnilo, že přede mnou nestojí starý čtyřicátník, který by si nade mnou nechutně olizoval rty, ale možná jen o pár let starší muž. Pak se mi ale žaludek opět stáhl, protože jeho ostře řezaná čelist byla až neuvěřitelně pevně zatnutá a jeho výraz naznačoval spíše bojovníka připraveného k útoku než někoho, kdo je připravený zachraňovat. „Co to tady děláš, zbláznila ses?!“ Rozmáchl ruce.

Nad tím prudkým pohybem jsem ucukla a vykulila oči. Co to tady dělám? Snažím se dostat domů! Tedy ne domů domů, ale domů. Přece nemohl slyšet, že jsem na něho zakřičela, že je kretén, nebo ano? Překřížila jsem ruce na hrudi. „Já... já nechápu, o čem to mluvíš. Jako co to asi vypadá, že tady dělám?“

Jeho oči doslova vypalovaly moje sítnice. Ještě nikdy jsem se nesetkala s tak intenzivním pohledem. Byly hnědé, ale v pomalu zapadajícím slunci jsem si všimla zářivých jantarových teček kolem zorníček. Zaryla jsem si nehty do dlaně, abych se neodvrátila. „Někdo by tě mohl srazit! Proč na sobě nemáš vestu?“

Otevřela jsem pus, ale pravda byla, že mě nenapadala žádná rozumná odpověď. „To mi nedošlo, omlouvám se.“

I přesto, jak nepříjemný jeho pohled byl, nebyla jsem to já, kdo se nakonec odvrátil. Zavrtěl hlavou, a když mu zrak sklouzl na klíč v mé ruce, jeho tvář se na moment uvolnila a já si uvědomila, jak absurdně musí celá tahle situace vypadat. Povzdechl si a prohrábl si vlasy, které mu ale o chvíli později stejně znovu spadly do tváře. Jen jsem tam stála a nervózně těkala očima mezi ním a nepojízdným autem. Asi se rozhodoval, jestli mě zabije, anebo mi pomůže.

Dobrou minutu neříkal vůbec nic, ticho mezi námi praskalo, ale pak se ke mně prudce nahnul, až jsem ucítila vůni jeho kožené kombinézy smíchanou s mátou, a natáhl ke mně ruku. Znovu jsem ucukla, tentokrát tak prudce, že jsem málem zakopla o kolo, které se mi podařilo sundat z korby. Koutek úst mu znovu zacukal a ukázal na klíč v mojí ruce.

Uchechtla jsem se nad svou pitomostí. Bože, ten tě rozhodně nechce zabít. „Jasně, tady.“

Klekl si na jedno koleno, přímo k propíchnuté pneumatice, a začal mlčky uvolňovat šrouby. V duchu jsem si nadávala za to, že jsem Briana, jehož hlas mi dělal při jízdě společnost, sprostě vypnula. To nepříjemné ticho doslova vybízelo k tomu, aby se přerušilo.

Nevypadalo to, že ten muž potřebuje mou pomoc, a tak jsem jen postávala opodál a pořádně si ho prohlížela.

I když bylo jeho tělo schované v kůži, odhalovalo vypracovaná ramena. Krk a obličej měl opálené do lehkého bronzu, takže ještě víc vyniklo jeho husté obočí a tmavé vlasy, které mu tak nedbale padaly do tváře. Kdybych na něj tak hloupě necivěla, asi bych si ani nevšimla, že nejspíš nějak vycítil můj upřený pohled a nepatrně se usmál.

„Díky za pomoc, pokoušela jsem se to vyměnit sama, ale neúspěšně,“ řekla jsem a doufala, že odlehčím situaci. Pořád se ještě mohl rozmyslet a zabít mě.

„To vidím,“ odvětil. Ani se na mě nepodíval.

„Je to zlé?“

„Ty šrouby se ti podařilo vykroutit úplně nakřivo. Předpokládám, že to kolo jsi z té korby prostě natvrdo shodila, co?“

„Nevím, jak jinak bych to měla udělat. Potřebovala jsem to kolo dostat dolů, a jak asi vidíš, neunesu dvacetikilovou pneumatiku,“ zamumlala jsem. Chtěla jsem prostě jen jet dál. Byla jsem vyřízená z cesty, o které jsem ještě pořád pochybovala, jestli je dobrý nápad, a tohle byla jen nepovedená poslední kapka. Vtip, jako celý můj život. Jenže jsem se nemohla zbavit otázky, která ve mně blikala jako kurzor na monitoru. Proč se s ním vůbec dohaduješ? Za normálních okolností bych sklopila hlavu a počkala, až dokončí svou práci a odjede.

Zavrtěl hlavou a zavřel oči. Ostrou čelist, pokrytou jemným strništěm, měl už zase napnutou. Bylo tak očividné, že by byl radši kdekoli jinde, že mi bylo až do smíchu.

Po několika minutách, během kterých jsme se opět vrátili k očividně bezpečnější zóně, tichu, jsem to nevydržela. Nemohla jsem ticho vystát. „Nějak ti to trvá, na to, jak kritizuješ mou odvedenou práci.“ Kousla jsem se do jazyka hned, jak jsem to dořekla.

Pokud ho to urazilo, nedal to na sobě znát. „A ty moc mluvíš, na to, že se odsud chceš dostat živá.“ Promnul si husté obočí, jako by se ho držela migréna.

„Můžeš jet kdykoliv dál, poradím si, když budu muset.“

„S tím nemůžu souhlasit.“

Nevěřicně jsem na něj hleděla. Málokomu se za celý můj život podařilo to, aby mě opustila snaha vést přátelskou konverzaci – tedy pokud už jsem se do nějaké konverzace pouštěla. On ale stejnou vlastnost očividně nesdílel. Přecházela jsem tam a zpět a zoufale vyhlížela další světla, zatímco jsem žmoulala červenou šňůrku, která mi objímala levé zápěstí. Normálně bych se pustila do kůžiček kolem nehtů, ale tohle byla dobrá náhrada.

„Můžeš se uklidnit? Nebudu to mít rychleji, když budeš pochodovat tam a zpět,“ namítl a s hlasitým žuchnutím oddělil prasklou pneumatiku od kola. Protáhl si krk a zpod kombinézy na okamžik vykouklo malé tetování. Než jsem ale dokázala rozeznat, co to je, zase se schovalo.

„Jen vyhlížím někoho milejšího, než jsi ty.“

„Poslyš, to poslední, co dneska potřebuju, je tohle poslouchat. Pokud sis ještě nevšimla, moje motorka funguje v pohodě. Pokud tady chceš zůstat, tak fajn, nebudu nic namítat,“ procedil přes zatnuté zuby.

Tvrdohlavá část mého já bušila uvnitř těla na stěny a žadonila, abych ji pustila ven. Snažila se mi domluvit, že teď už to zvládnou dodělat sama. Mé realistické části bylo ale jasné, že nasadit novou pneumatiku a pořádně utáhnout šrouby vyžaduje sílu. Velkou sílu. Pokud bych to udělala sama, riskovala bych, že by se situace za pár desítek minut opakovala. Už jsem ztratila spoustu času a chtěla jsem se co nejdřív dostat do postele. Poraženecky jsem zvedla ruce a přikývla. Jen nepatrně se mu zvedl jeden koutek úst, než obrátil svou pozornost zpět ke kolu, a já si sedla na korbu. Bolelo mě celé tělo. Nechala jsem ho mlčky pracovat, občas zasyčel, když mu nějaký

šroub šel hůře utáhnout. Po deseti minutách se zvedl a oprášíl si ruce o kombinézu. Seskočila jsem dolů a prohlédla si funkční pneumatiku, která dokonale seděla na místě.

„Obvykle se takhle nechovám, omlouvám se,“ řekl s pohledem upřeným do země tak tiše, že jsem ho skoro neslyšela.

Já taky ne. „Myslíš, že obvykle nejsi tak arogantní?“ Pozvedla jsem šokovaně obočí.

Výraz mu během nanosekundy opět potemněl a rty semkl do tenké linky. „Aspoň nepostávám na kraji silnice jako blázen.“

„Blázen?! A ty si myslíš, že to snad dělám schválně, z nudy? Že mě baví tady stát?!“

Krátce se zasmál a ukázal na mou tvář. Nechápatě jsem zavrtěla hlavou. Teď už jsem si jako blázen opravdu připadala. Kývl hlavou ke zpětnému zrcátku, a tak jsem k němu vykročila a zadívala se na svůj odraz. Okamžitě jsem se zděsila. Z vlasů, přes obočí až ke rtu, se mi táhla umaštěná černá skvrna. Smaragdové oko uvnitř černého stínu vtipně svítilo a saze jsem měla i ve vlasech, které byly rozčuchané tak, že vypadaly, že už je nikdy nerozčesu. Zalapala jsem po dechu a pokusila se špínu setřít hřbetem ruky, ale akorát jsem ji víc rozmazala.

To už si znovu nasadil helmu a kráčel ke své motorce. „Minimálně jako blázen trochu vypadáš, nemyslíš? Pozor na ostré kameny!“ Zírala jsem na jeho široká záda a ruce se mi roztřáslly. Na jazyk se mi draly všechny existující nadávky světa, ale kousla jsem se do něj, abych je zase pohřbila. Slyšela jsem burácení motoru a pak naposled jeho pronikavý hlas, než se rozjel pryč: „A moje jméno není kretén!“